

καὶ θάνατο μόνῃ μας φροντίς πῶς νὰ μετροῦμε τὰ στρα, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ἦλθε παντοῦ χαλάστρα.

**Καὶ ὁ Περικλέτος στὸν ἔθιο τόνο
μιλεῖ μὲ πάθος ψυχῆς καὶ πόνο.**

Π. — Ἐλέγαμε, θρᾶ Φαουλή, χωρὶς καύμοις καὶ κόπους πῶς τώρα θ' ἀρμενίζαμε μέσα σὲ Νταχαμπίας, καὶ ἐδῶ καὶ ἔκει θὰ βλέπαμε τοὺς σφριγγλοὺς προσκόπους ὕψι ἀναδασώνουν τὰ βουνὰ καὶ τῆς ξεροκαμπίας.

Ἐλεγα τὴν πατριδα μου,
ποῦγινε διπλοσία,
πῶς θὰ τὴν ᾄω πλουσία.

Ἐλεγα τὴν ἀριδα μου
πῶς θ' ἀπλωνά στὸν ἦλιο
μὲ σένα τὸν Σγαρίλιο.

Ἐλεγα πῶς θὰ πάφουνα παθητικοὶ γιὰ ῥέδας καὶ στὰς κλεινάς φιλέλληγες θὰ τρέχουν Εὐρωπαϊοί, ἔλεγα πῶς στὸ σπήτι μου θὰ κἀνω σουαρέδες καὶ τὸν Πασσάρωφ θὰ καλῶ καὶ τὸν Γκαλήπ τὸν Μπέη.

Ἐλεγα πῶς θὰ διάβαζα μὲς στῆς ἐφημερίδες περιγραφαῖς γιὰ τοὺς χοροὺς καὶ γιὰ τῆς ἐσπερίδες, ποὺ δίχως ἄλλο θάκαναν καὶ ἔκει στὰ Πιθαράδικα καὶ στὰ Παντρεμενάδικα.

Ἐλεγα πῶς θὰ βλέπαμε καὶ πάντας τοὺς πεινῶντας μὲ χάριν μειδιώντας μειδιάμα Τζοκόντας

Ἐλεγε ἄθρα παίγνια μακάριος πῶς θάπαιζα μέσα στῆς σφαιραῖς τῆς ψηλαῖς, καὶ ἐσκόπευα καὶ ἐγὼ ποὺ λὲς ν' ἀνοιξῶ καμμὰ Τράπεζα, καὶ στοὺς ζητηάνους νάδειχνα γεμάτη πορτοφάλα, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ζαθὰ μὰς ἦλθαν ὄλα.

Ἐλέγαμε πῶς θάσβηναν ἡ γύρω μας φωτιαῖς καὶ τοὺ λοιποὺ δὲν θάχωμε κανένα πειρασμό, ἐλέγαμε καὶ οἱ δύο μας νὰ κἀνωμε βουτσιαῖς στὸ κρᾶτος τὸν πολυκροτο Προϋπολογισμό, ἐλέγαμε πῶς θάδεινον θὰ γίνη καὶ ἄλλο νέον, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος φτώχεια καὶ τῶν γονέων.

Ἐλέγαμε πῶς γύρω μας, θ' ἀνθοβολοῦνε κρίνοι, ἐλέγαμε πῶς τώρα πιά θὰ τρώμε μόνο σουβιαῖς ἀπὸ φωλιαῖς χαλιδιονῶν ὡς εἶδος Μανδραῖνοι καὶ νέκταρ πῶς θὰ πίνουμε μὲ δισμαντένιας κούπαις, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος ἐξήγητα τὸ φιομί, καὶ τώρα βράζε τοῖπουρα καὶ πίνε τὸ ζουμί.

**Ὁ Φαουλήης καὶ πάλι
στὴν ἔθια νότα ψάλλει.**

Φ. — Ἐλέγαμε, βρᾶ κουρελή, πῶς ποῖς ὄλιγο, ποῖς πολὺ, θὰ βγάξῃ τὸ καρρέλλι.

Πῶς πρόσφυγες δὲν θὰ πεινοῦν, καὶ ἕμερα νόκτα θὰ γεννοῦν καὶ ἔλ' οἱ κηφῆνες μέλι.

Ἐλεγα, φίλε φουκαρά, ἔτι θὰ τρώμε μιά χαρὰ τὴν κόρα καὶ τὴν ψίχα.

Πῶς ὄλους θὰ τοὺς σώσωμε καὶ πῶς θ' ἀναδασώσωμε φαλάκραις δίχως τρίχα.

Πῶς ἐν ὄργανοις καὶ ἐν αὐλοῖς καὶ μ' ὄνειρα μαγευτικά σ' ἀ θεωρεῖται τῆς Βουλῆς, θὰ τὸν ἐπέγραψε γλυκά.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος τὴν δρᾶσιν ἐξετάζομε γειτόνισσάς μας φιλης, καὶ οὐδέτεροι κυττάζομε τοὺς ἀρρενας καὶ θήλειες.

Θάχαμε τώρα καὶ ἐκλογαῖς στὴν νεᾶν τὴν Ἑλλάδα, ποὺ πλέκεται μὲ τὴν παληὰ οἶον μιά παρικολλάδα, καὶ στὴ Βουλῆ θὰ βλέπαμε καὶ πρόσωπα καινούρια, ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει καὶ τοῦτ' ἡ φύρα.

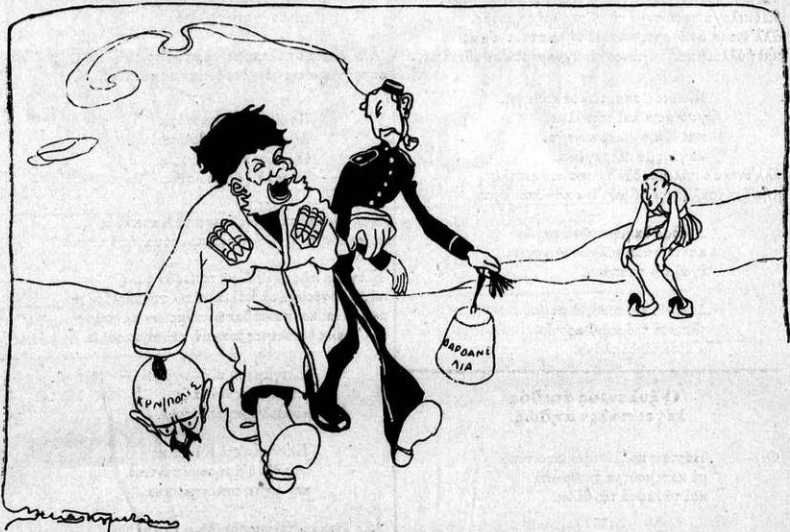
Ἐλέγαμε πῶς θάρχωνται στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων φιλάρχαιοι καὶ μόνον, ποὺ γίνονται θυσία γι' ἀρχαία καὶ Μουσεία.

Ἄλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος μὰς ἦλθε καὶ ἐδῶ πέρα νὰ πῆ τὴν καλημέρα τῶν Ἀγγλων Μπῶξτον ἡ δυὰς, ποὺ τὴν ἀκούει καὶ μαιδιά.

Ἐλέγαμε πῶς τώρα πιά καὶ ἡ Μοῦσα μας θ' ὀθείαται τὰ θέατρα θ' ἀνοίξῃ, πῶς ὄλοι μας θὰ πάρουμε βραβεία καὶ μετάλλια ἐν κρασσοκατανύξει.

Ἐλέγαμε πῶς χάρισμα καὶ εἰμεις θὰ ψωμιζόμεθα σὲ κώμοις καὶ θάλιας, ἐλέγαμε πῶς χάρισμα θὰ μετακομιζόμεθα σὲ γῆν ἐπαγγελλας.

Ἐλέγαμε, βρᾶ Περικλή, πῶς ὄλα θάνατο ρόδινα, καὶ θάχωμε γαρμάματα

**Διαδίδουν από τώρα πώς την έκοψαν 'στη μέση,
κι' ένας πήρε το κεφάλι, κι' άλλος κ'ράτησε το φέσι.**

ένδεξως ανεπαίσχυντα κι' ειρηνικά κι' ανώδυνα
χωρίς πολέμων δράματα.

Όλα καλά και νόστιμα 'στης θρό' μας τής Ελλάδες
κι' όχι σαγλά κι' ανάλατα,
και τής παχειάς θα' βλέπαμε του Φαραώ γελάδες
μέ τ'άφθονά των γάλατα.

Παντού μιά νέα προκοπή,
παντού πρὸς θράσιν προτροπή,
προπόνησις, προπαίθεια.

'Αλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος
μὰς ἐπικμοσ πονόλαιμος
κι' ἐγάλασαν τὰ σκέδια.

**Ὁ Ηεοικλῆς ξανά
μὲ πάθος τσαμπουνῶ.**

Π. — Ἐπὶ καιρὸν θ' ἀφίναμε στρατιεῦματα κι' ἀρμάδες
και θὰ μὰς ἤρχοντο Χανοὺμ μὲ τής Σταμπούλ πασοῦμια,
και θάπαφταν ἀπὸ φηλά μεγάλο μπουαμάδες
'στὸ κερηγαῖον στέμα μὰς ὡσαν ραχάτ λουκοῦμια.

'Ελέγαμε, βρὲ μασκαρά,
'στην χώραν τής εὐκλείας
πὼς θάβλουνε και τὰ νερά
τής λίμνης Στυμφαλίας.

'Αλλ' ἴσως μετ' αὐτῶν ὁμοῦ
μιά 'μέρα 'στην Ἀθήνα
νὰ 'βλέπαμε κι' ἐκεῖνα
τοῦ Μέλανος τοῦ Ποταμοῦ.

'Ελέγαμε πὼς τοῦ νεροῦ θὰ λείφουν τὰ μαρτύρια,
πὼς ὑπονόμεους θάβκαναν παντοῦ κι' ἀφοδευτήρια,
και νεροχύτη θάβχανε τὰ σπήτμα καθαρό,
ἀλλ' ἔνεκα ὁ πόλεμος πάει και τὸ νερό.

Δὲν θὰ 'προφήτεις κακὰ Μούσα φαρμακοῦμτα,
κι' ἐφέτος δέχως στεναγοῦς,
μὰ μὲ χαρὰς ἀλαλαγοῦς
τ' Ἀη Βασίλη, Φασουλῆ, θὰ χέδαμε τὴν πῆτα.

Κι' ἄλλα 'προσιέμας πολλὰ,
και πὼς θάβλουν, βρὲ Φασουλῆ,
και μὲσ' ἀπὸ τὸν Φασουλά
τής Σμύρνης πρόσφυγες πολλοί.